

Sygnatura akt XI C 261/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Wojnar

Protokolant: Robert Chwalibóg

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 grudnia 2013 r. we W.

sprawy z powództwa D. S.

przeciwko (...) sp. z o.o. s.k.a. z siedzibą we W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) sp. z o.o. s.k.a. z siedzibą we W. na rzecz powódki D. S. kwotę 245 zł (dwieście czterdzieści pięć zł) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 lutego 2012 r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 533,43 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Powódka D. S. domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą we W. kwoty 245 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lutego 2012 r. oraz kwoty 2.027,40 zł, na którą złożyło się zadośćuczynienie za straty materialne w wysokości 1950 zł, koszt złożenia pozwu (opłata pocztowa) w kwocie 11,40 zł, opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 zł oraz koszt dojazdu do salonu pozwanego i koszty telefonów w kwocie 36 zł.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że kupiła za cenę 245 zł od strony pozwanej obuwie, które okazało się niezgodne z umową. Pozwana, mimo zgłoszenia niezgodności towaru z umową i żądania wymiany obuwia, samowolnie dokonała jego naprawy. Wobec tego powódka odstąpiła od umowy. Zadośćuczynienie dotyczy zaś wynagrodzenia strat moralnych w związku z narażeniem jej na stres i rozstrój zdrowia.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości ze względu na niedostateczne udowodnienie stanu faktycznego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 marca 2011 r. (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą we W. i D. S. zawarli umowę sprzedaży, na mocy której (...) Sp. z o.o. S.K.A. za cenę 245 zł przeniosła na D. S. własność obuwia damskiego z cielęcej skóry.

(bezsporne, a nadto dowód:

- paragon, k. 15)

W dniu 22 listopada 2011 r. D. S. stwierdziła odklejenie się podeszwy w butach lewym i prawym.

W dniu 3 grudnia 2011 r. D. S. zawiadomiła sprzedawcę o stwierdzonej wadzie i wniosła o wymianę obuwia na nowy.

(bezsporne, a nadto dowód:

- fotografie, k. 14;
- zawiadomienie o niezgodności towaru z umową i żądanie wymiany, k. 16;
- zgłoszenie niezgodności towaru z umową, k. 17)

W dniu 10 grudnia 2011 r. D. S. została powiadomiona telefonicznie o załatwieniu reklamacji.

W tym samym dniu D. S. udała się do salonu sprzedaży sprzedawcy, gdzie stwierdziła, że sprzedawca nie wymienił obuwia na nowe, tylko dokonał jego naprawy; przy tym naprawa została wykonana niestarannie – widoczny był klej.

W związku z tym D. S. ponownie złożyła reklamację i zażądała wymiany obuwia na nowe.

(dowód: - fotografie, k. 14;

- pismo powódki z dnia 10.12.2011 r., k. 19;
- pismo powódki z dnia 19.01.2012 r., k. 20)

Wobec braku odpowiedzi na żądanie w dniu 10 lutego 2012 r. D. S. złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży z dnia 5 marca 2011 r. i zażądała zwrotu ceny w terminie 7 dni.

(dowód: - oświadczenie o odstąpieniu, k. 21-22;

- pismo pozwanego z dnia 28.02.2012 r., k. 23
- potwierdzenie odbioru, k. 24)

Pismem z dnia 28 maja 2012 r. (...) Sp. z o.o. S.K.A. wezwała D. S. do odbioru obuwia w ciągu dwóch tygodni od otrzymania pisma i poinformowała, że po tym terminie buty zostaną oddane do likwidacji.

(dowód: - pismo z dnia 28.05.2012 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 25-26)

D. S. skarża się na zawroty głowy, szum w uszach i w związku z tymi dolegliwościami korzysta z pomocy lekarskiej.

W okresie od 16 października 2013 r. do 21 października 2013 r. przebywała ona w (...) Szpital (...). W karcie informacyjnej z tej placówki wskazano, że „pacjentka podaje od 2 lat bóle głowy z drętwieniem ciała, nadwrażliwością na dźwięki, z zaburzeniami równowagi z nudnościami i wymiotami”.

(dowód: - dokumentacja medyczna, k. 62)

Powyższe ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Sąd oddalił wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka P. B., albowiem dowód ten nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w niewielkim tylko zakresie.

Podstawą prawną żądania powódki jest art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (dalej ustawa o sprzedaży konsumenckiej), którą to ustawę stosownie do brzmienia jej art. 1 ust. 1 stosuje się do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa

sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny) oraz art. 494 k.c. Zgodnie z art. 8 ust. 4 wskazanej ustawy, jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w art. 8 ust. 1 tej ustawy (naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów), nie może żądać naprawy ani wymiany, albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narząłaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia. Natomiast, w myśl art. 494 k.c. strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy; może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania. Nadto, żądanie powódki znajduje swoje oparcie w art. 471 k.c. i art. 445 oraz 448 k.c.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że strony zawarły umowę sprzedaży, przy tym powódka nabyła wskazanego w uzasadnieniu obuwie jako konsument, tj. w celu niezwiązanym z działalnością gospodarczą (art. 535 kc i art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego). Sporów nie budziło też to, że obuwie to okazało się niezgodne z umową, co zostało potwierdzone uznaniem przez pozwaną spółkę zgłoszenia niezgodności towaru z umową. Wbrew żądaniu powódki obuwie nie zostało jednak wymienione na nowe, tylko naprawione, co skutkowało złożeniem przez powódkę kolejnej reklamacji, a następnie wobec milczenia strony pozwanej – odstąpieniem od umowy.

Spór stron dotyczył skuteczności odstąpienia od umowy oraz istnienia roszczenia powódki o zadośćuczynienie za poniesione przez nią krzywdy moralne.

Odnosząc się do pierwszej ze spornych kwestii, należy zauważyć, że art. 8 ust. 4 ustawy o sprzedaży konsumenckiej, z którego swoje roszczenie wywodzą powodowie, odwołuje się do art. 8 ust. 1 tej ustawy. W myśl tego przepisu, jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia.

Powyższe oznacza, że kupujący może żądać nieodpłatnej naprawy lub wymiany towaru konsumpcyjnego na nowy, a w dalszej kolejności może od umowy odstąpić. W niniejszej sprawie bezsporne było, w świetle uznania co do zasady zgłoszenia niezgodności towaru z umową przez stronę pozwaną (o czym świadczy naprawa obuwia przez pozwaną spółkę), że nabyte przez powódkę obuwie było niezgodne z umową w momencie jego wydania powódce. Oznacza to, że powódce przysługiwało według wyboru żądanie naprawy obuwia lub wymiany na nowe. Powódka wybrała – jako sposób przywrócenia towaru do stanu zgodnego z umową - wymianę. Wybór ten dla sprzedawcy jest wiążący i nie może go samowolnie zmienić, wykonując naprawę zamiast wymiany. Strona pozwana nie wymieniła jednak towaru na nowy, lecz naprawiła.

Tym samym, uznać należy, przy uwzględnieniu czasu jaki upłynął do dnia odstąpienia przez powódkę od umowy, że sprzedawca (strona pozwana) nie zdołał uczynić zadość żądaniu powódki w odpowiednim czasie, co zaktualizowało prawo powódki do żądania stosownego obniżenia ceny albo odstąpienia od umowy.

W niniejszej sprawie naprawa obuwia była możliwa, nie pozbawiło to jednak powódki uprawnień do odstąpienia od umowy. Przede wszystkim, stwierdzona niezgodność jest istotna, rozklejenie podeszwy uniemożliwia bowiem normalne użytkowanie obuwia. Nadto, pozwana spółka nie uczyniła zadość żądaniu powódki w odpowiednim czasie, przy czym w myśl art. 8 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia. Rozstrzygające znaczenie dla oceny wykonania obowiązku w odpowiednim czasie należy przypisać zatem rzeczywistemu zadośćuczynieniu żądaniu, tj. naprawie bądź wymianie. Przy ocenie długości przedmiotowego okresu należy brać pod uwagę możliwość

wykonania naprawy bądź wymiany, jednakże pierwszorzędne znaczenie należy przypisać interesowi nabywcy poprzez uwzględnienie właściwości towaru i celu jego nabycia. Na podstawie powyższego dopuszczalne będzie domaganie się obniżenia ceny bądź odstąpienie od umowy, pomimo możliwości naprawy bądź wymiany towaru, przy zachowaniu należytej staranności przez sprzedawcę, jeżeli ze względu na właściwości towaru i cel jego nabycia nie będą one zgodne z interesem nabywcy. W niniejszej sprawie ta należyta staranność nie została zachowana, o czym świadczy fakt, że mimo żądania wymiany obuwiu strona pozwana samowolnie naprawiła je i to dodatkowo w sposób nienależyty (widać bowiem na nim ślady kleju). Nadto, brak wymiany – mimo ponawianego przez powódkę żądania – przez okres dwóch miesięcy oznacza, że strona pozwana nie zdołała uczynić zadość żądaniu naprawy w odpowiednim czasie.

Tym samym, z uwagi na niewykonanie przez pozwanego wymiany w czasie odpowiednim, istotność stwierdzonej niezgodności towaru z umową istniejącą już w chwili wydania obuwiu, powódka mogła odstąpić od umowy sprzedaży.

Wobec powyższego, uznając oświadczenie powodów o odstąpieniu od umowy za skuteczne, Sąd na podstawie powołanych wyżej przepisów zasądził należność w kwocie 245 zł.

Zasadne jest również żądanie powódki co do odsetek za opóźnienie w płatności tej kwoty. Roszczenie to ma oparcie w art. 481 § 1 kc, zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Pozwany zobowiązany był zwrócić powodowi uiszczoną cenę w terminie 7 dni od otrzymania wezwania do zapłaty – art. 454 kc, czyli do dnia 16 lutego 2012 r. Ponieważ tego nie uczynił, po upływie tego terminu pozostawał on w opóźnieniu.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd orzekł zatem jak w punkcie I tenoru wyroku.

W punkcie II tenoru wyroku Sąd oddalił żądanie powódki w pozostałym zakresie, tj. co do kwoty 2.027,40 zł, na którą według powódki składa się zadośćuczynienie za straty materialne w wysokości 1.950 zł, koszt złożenia pozwu (opłata pocztowa) w kwocie 11,40 zł, opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 zł oraz koszt dojazdu do salonu pozwanego i koszty telefonów w kwocie 36 zł.

Sąd oddalił żądanie co do zapłaty kosztów złożenia pozwu i opłaty sądowej od pozwu, albowiem kwoty te należą do kosztów postępowania i podlegają rozliczeniu stosownie do zasad z art. 98 i n. k.c. (o czym niżej przy uzasadnianiu punktu III tenoru wyroku).

Co do kwoty 36 zł kosztów dojazdu do salonu pozwanego i kosztów telefonów, wskazać należy, że powódka nie wykazała poniesienia tych kosztów, a pozwana spółka zaprzeczyła jej twierdzeniom. Tymczasem, w myśl art. 232 k.p.c. to na powódce spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie. Powódka ciężaru tego nie udźwignęła, ograniczając się jedynie do podniesienia głośnych twierdzeń w tym zakresie, co skutkowało oddaleniem powództwa co do kwoty 36 zł.

W ocenie Sądu niezasadne jest również żądanie zadośćuczynienia za straty moralne, dla żądania zadośćuczynienia brak jest bowiem podstawy prawnej. W przypadku odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania dłużnik odpowiada za szkodę majątkową, a nie ponosi odpowiedzialności za szkodę niemajątkową, co wynika *expressis verbis* z brzmienia art. 471 k.c. Reżim odpowiedzialności kontraktowej nie przewiduje roszczenia o zadośćuczynienie. W prawie cywilnym zadośćuczynienie za doznaną krzywdę przysługuje tylko w wypadkach wyraźnie przewidzianych w ustawie. W myśl art. 445 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę w wypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia bądź pozbawienia wolności lub skłonienia do poddania się czynowi nierządному. Ponadto zadośćuczynienia można żądać w razie naruszenia dobra osobistego (art. 448 k.c.). Tymczasem powódka wywodziła – jak się wydaje – zasadność roszczenia z art. 471 k.c., obowiązujące prawo nie przewiduje zaś zadośćuczynienia z tytułu niewykonania obowiązków umownych. Powódka mogłaby żądać naprawienia krzywdy, gdyby udowodniła, że z winy pozwanego nastąpiło jedno ze zdarzeń wskazanych wyżej, z którymi ustawa wiąże możliwość przyznania zadośćuczynienia. Okoliczności tej powódka jednak nie wykazała. Przedłożona przez nią dokumentacja medyczna jest dowodem wyłącznie na okoliczność jej aktualnego stanu zdrowia. Nie dowodzi ona natomiast naruszenia przez pozwaną spółkę dóbr osobistych powódki, jak i związku przyczynowego

między nienależytym wykonaniem umowy przez pozwanego lub innym jego zachowaniem. Poza tym, już prima facie brak jest adekwatnego związku przyczynowego między stanem zdrowia powódki a zachowaniem strony pozwanej. Samo doświadczenie życiowe wskazuje, że fakt reklamacji obuwia nie wpływa na stan psychofizyczny konsumenta. Brak jest zatem podstaw do uwzględnienia żądania w tym zakresie.

Tym samym, Sąd oddalił powództwo we wskazanym wyżej zakresie.

Rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w punkcie III sentencji wyroku Sąd oparł na treści art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W myśl postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 października 1987 r., sygn. akt I CZ 126/87, obliczenie należności z tytułu stosunkowego rozdzielania kosztów procesu polega na ustaleniu stosunku wartości roszczenia uwzględnionego do dochodzonego, a następnie na podziale sumy kosztów obu stron odpowiednio do powyższego ustalenia. Otrzymany wynik stanowi kwotowy udział każdej ze stron w sumie ich kosztów. Jeżeli koszty poniesione przez stronę przewyższają tak obliczony udział - różnica podlega zasądzeniu od strony przeciwnej.

Powódka poniosła w sprawie koszty w łącznej wysokości 142,77 zł (opłata sądowa od pozwu oraz koszt korespondencji – wysyłki pozwu do Sądu). Pozwana spółka poniosła natomiast koszty zastępstwa procesowego w kwocie 617 zł. Łączna suma kosztów wynosi zatem 759,77 zł.

Ponieważ powódka przegrała sprawę w 89 %, powinna ona ponieść 89% tych kosztów, czyli 676,20 zł. Natomiast pozwana, jako przegrywająca sprawę w 11%, powinien ponieść 83,57 zł. Tym samym, skoro koszty poniesione przez powódkę są za niskie o 533,43 zł w stosunku do jej udziału, a koszty pozwanej spółki przewyższają o tę kwotę jej udział w kosztach, różnica podlega zasądzeniu od powódki na rzecz pozwanej. Wobec powyższego, na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku.

ZU. Od 24.12.2013 r. do 6.01.2014 r. – sędzia przebywał na urlopie wypoczynkowym.

Z:

1. odnotować;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć powódce z pouczeniem o apelacji;
3. kal. 14 dni.